

Sygn. akt **VI RCa 115/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Błęsińska (spr.)

Sędziowie: SO Aneta Szwedowska

SR del. do SO Ewa Ignatowicz-Firkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej **E. R.** reprezentowanej przez ustawową przedstawicielkę **J. M.**

przeciwko **H. R.**

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji małoletniej powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim

z dnia 25 lutego 2014 roku

sygn. akt VIII RC 236/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że ustalone tam alimenty podwyższa do kwoty po 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) miesięcznie.

II. Zmienia punkt III wyroku i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

III. W pozostałej części apelację oddala.

IV. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Bartoszycach VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim) kwotę 240 złotych tytułem opłaty sądowej.

V. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VI RCa 115/14

UZASADNIENIE

Małoletnia E. R. reprezentowana przez matkę J. M. w pozwie z dnia 3 października 2013r. wniosła o podwyższenie alimentów od pozwanego ojca H. R. z kwoty 1000 zł miesięcznie ustalonej wyrokiem rozwiązującym małżeństwo rodziców powódki do kwoty 1400 zł miesięcznie.

Uzasadnia swoje stanowisko podając, że koszty jej utrzymania znacznie wzrosły od momentu ustalenia alimentów na dotychczasowym poziomie. Podała, że zwiększyły się jej potrzeby edukacyjne i zainteresowania, korzysta z kosztowniejszych rozrywek i organizacji czasu wolnego. Wskazała również na problemy zdrowotne.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa negując stanowisko o zwiększeniu się potrzeb powódki. Wskazał, że pozew jest wynikiem wyłącznie żądania wyprowadzenia się matki powódki z jego domu. Pokreślił spowodowanie przez powódkę rozpadu rodziny.

W toku postępowania powódka rozszerzyła swoje żądanie wnosząc o ustalenie alimentów na poziomie 2650 zł miesięcznie. Zmianę uzasadniła koniecznością wynajęcia mieszkania. Podała, że w dotychczasowych warunkach zorganizowanych jej i jej matce przez pozwanego nie jest w stanie funkcjonować. Korzystanie z pomocy znajomych w przygotowaniu ciepłego posiłku, bądź wypraniu odzieży jest niekomfortowe, zaś jej matka ze względu na niskie dochody nie jest w stanie sfinansować kosztów wynajęcia mieszkania.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z 25 lutego 2014r. w sprawie VIII RC 236/13 orzekł o podwyższeniu alimentów od pozwanego na rzecz powódki do kwoty 1400 zł miesięcznie, w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Sąd uzasadnił rozstrzygnięcie dostrzeżeniem zmian w sytuacji powódki, ale również pozwanego, który uzyskuje dochody wyższe o około 3000 zł niż w czasie orzekania o alimentach. Sąd uznał, że zwiększenie wysokości alimentów o 400 zł stanowić będzie odpowiednie zbliżenie jej poziomu życia do tego, z jakiego korzysta pozwany. Sąd za wykazane przyjął wskazane przez powódkę w pozwie koszty utrzymania.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka zarzucając naruszenie przepisów postępowania poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 135 k.r.o. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie alimentów należnych na utrzymanie powódki do kwoty 2400 zł miesięcznie, zamianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego.

Uzasadnia swoje stanowisko podając, że nie zostały poddane analizie argumenty dotyczące problemów mieszkaniowych powódki, nadto zignorowana została zasada równej stopy życiowej członków rodziny. Podała, że wraz z matką korzysta z pomieszczeń w domu pozwanego, zgodnie z rozstrzygnięciem Sądu o ustaleniu sposobu korzystania z mieszkania, jednak pozwany w celu zmotywowania ich do zmiany miejsca zamieszkania odłączył media. W konsekwencji mają do dyspozycji tylko zimną wodę, pozbawione są prądu. Zmuszone są do korzystania z uprzejmości znajomych. Wskazała, że jej matka uzyskuje dochód wynoszący około 1300 zł miesięcznie, dlatego też nie jest w stanie wynająć mieszkania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Sąd Rejonowy słusznie ustalił wysokość kosztów utrzymania powódki wskazując, że kwota 1400 zł miesięcznie jest wystarczająca do zabezpieczenia jej usprawiedliwionych potrzeb poza potrzebami mieszkaniowymi. W świetle przeprowadzonych dowodów nie sposób przyjąć, by koszty utrzymania powódki kształtowały się tak, że przedstawione to zostało w pozwie. Nie składają się bowiem w logiczną całość elementy wskazane jako wydatki związane z utrzymaniem powódki. Dokumentacja medyczna bowiem wskazuje na konieczność poddania powódki procesowi rehabilitacji, nadto porównanie diagnostyki powódki sugeruje niewłaściwie prowadzony ten proces, albowiem wskazujący na pogarszanie się jej stanu. W kartach informacyjnych z października 2013r. i grudnia 2013r. wskazano

na zdiagnozowanie alergii na trawy i pszenicę, zasygnalizowano natomiast konieczność wdrożenia programu rehabilitacyjnego ze względu na asymetrię barków i łopatek. W styczniu 2014r. zdiagnozowano koślawość kolan, stopy płasko – koślawe i wadę postawy. Wskazanie więc, że powódka uczęszcza na zajęcia karate oraz jazdę konną stoi w sprzeczności wobec ustaleń dotyczących jej stanu zdrowia. Nie sposób nie dostrzec również, że małaletnia powódka na załączonych zdjęciach ponad wszelką wątpliwość nie jest w trakcie nauki jazdy konnej. Nie ma bowiem sprzętu zabezpieczającego, zaś jej obuwie i odzież sugeruje wyłącznie incydentalny kontakt z koniem. Trudno przyjąć, że profesjonalna nauka jazdy konnej prowadzona jest z dzieckiem w obuwiu letnim i krótkich spodniach, nadto w siodle o niedostosowanej długości puślisk. Sąd nie neguje organizacji czasu wolnego powódki, zapewnienia jej rozrywek, niemniej eksponowane przez powódkę stałe zajęcia sportowe przy przedstawionych dowodach nie mogą zostać uznane za wiarygodne.

Sąd odwoławczy uznał, że potrzeby powódki nie odbiegają od standardowych, adekwatnych do wieku. Zwiększone są natomiast poprzez standard życia, z jakiego powódka korzystała przed skonfliktowaniem się rodziców. Dziecko bowiem uprawnione jest do korzystania ze standardu życia tożsamego ze standardem życia swoich rodziców. Kwestia ta jest problematyczna w sytuacji, gdy rodzice nie żyją na zbliżonym poziomie finansowym, tak, jak to ma miejsce w niniejszej sytuacji. Sytuację powódki więc należy wypośrodkować. Brak jest jednak podstaw, by znacząco jej standard życia ograniczać wobec tego, z jakiego korzysta pozwany. Pozwany natomiast winien mieć świadomość, że jego konflikt z matką powódki nie jest konfliktem z powódką. Poszczególne elementy tego sporu trudne są do wyselekcjonowania, zwłaszcza na płaszczyźnie finansowej, niemniej pozwany winien mieć na uwadze dążenie do odseparowania spraw córki od spraw łączących go z jej matką. Tym samym pozwany winien czynić nakłady finansowe na umożliwienie córce korzystania ze standardu życia zbliżonego do swojego. Pozwany zrezygnował jednak z utrzymywania osobistych kontaktów i relacji z córką, co tą sytuację mogłoby ułatwić. Jego postawa zaprezentowana w toku postępowania wskazuje, że swoje obowiązki wobec córki interpretuje jako bezpodstawne obciążenie go obowiązkami wobec byłej żony. Niewątpliwie alimentowanie córki jest konsekwencją związku z jej matką, dlatego też pozwany poprzez bycie ojcem pozostaje związany z matką dziecka pomimo rozwiązania ich małżeństwa. Ze względu natomiast na pozostawanie córki pod bieżącą pieczęcią matki jest odpowiedzialny m.in. za warunki mieszkaniowe, w jakich funkcjonuje nie tylko powódka, ale również jej matka. Eksmitowanie więc matki powódki z domu oznacza więc również eksmisję córki. Pozwany więc, w ocenie Sądu, winien partycypować w kosztach zapewnienia córce godziwych warunków mieszkania. Aktualna sytuacja mieszkaniowa powódki bowiem uwłacza godności. Zamieszkiwanie w ekskluzywnym domu bez możliwości dostępu do podstawowych mediów jest iluzorycznym umożliwieniem zamieszkiwania. Pozwany winien więc przyczynić się do zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych powódki, skoro zawęził nadane powódce prawo do zamieszkiwania w jego domu do możliwości przebywania, ale już nie korzystania z ciepłej wody, czy prądu. Powódka zatem winna otrzymać od pozwanego stosowaną rekompensatę z tytułu braku możliwości zamieszkiwania z pozwanym umożliwiającą jej zamieszkanie w wynajętym przez jej matkę mieszkaniu. Sąd odwoławczy uznał więc, że ustalone na poziomie 1400 zł alimenty zabezpieczą usprawiedliwione potrzeby małaletniej, zaś dodatkowo kwota 400 zł miesięcznie stanowić będzie udział pozwanego w kosztach wynajęcia mieszkania. Ustalił więc obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec powódki na poziomie 1800 zł miesięcznie.

W tym zatem zakresie apelację na podstawie art. 386§1 k.p.c. w zw. z art. 133§1 k.r.o. i art. 135§1 i 2 k.r.o. uwzględnił, zaś w pozostałym na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił uznając jej wnioski za zbyt daleko idące. Pozwany nie jest bowiem zobowiązany do finansowania pełnych kosztów wynajęcia mieszkania. Powódka będzie zamieszkiwać wraz z matką i ona powinna ponosić część tych kosztów. Pomiędzy pozwanym a matką powódki nie istnieje bowiem obowiązek alimentacyjny i swoje potrzeby mieszkaniowe zobowiązana jest zabezpieczać we własnych zakresie.

Sąd odwoławczy zmienił również punkt III zaskarżonego wyroku uznając, że nie ma podstaw do zniesienia kosztów pomiędzy stronami. Pozwany przegrał sprawę i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jej wynik winien zwrócić powódce koszty zastępstwa prawnego. Sąd odwoławczy na podstawie art. 98§1 k.p.c. zasądził więc od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł stanowiącą poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł tytułem opłaty sądowej, zaś na podstawie art. 98§1 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za instancję odwoławczą.